

[Karen Thurse Hansen.]

ning, kan jeg ikke give dem ret, og det konservative folkeparti kan ikke umiddelbart medvirke til det fremsatte forslag.

Begrundelserne herfor er mange, men for mit partis vedkommende er det noget meget væsentligt, at man hurtigst muligt kan skaffe aflastning for Ebberødgård og nogle øvrige store institutioner gennem opførelsen af den omtalte institution.

Der er gået meget planlægning forud for dette, og jeg finder, at en yderligere udskydelse af dette byggeri vil betyde endnu et anslag mod de i forvejen fortvivlede forhold inden for åndssvageforsorgen.

Derfor undrer det mig såre, at SF i fuldt alvor kan fremsætte et sådant forslag på et tidspunkt, hvor det, mange års forventninger med hensyn til forbedringer for vore handicappede medborgere, endelig begynder at lysne. Det kan heller ikke være SF ube kendt, at en udskydelse af projektet både tidsmæssigt og økonomisk vil koste dyrt.

Vel vidende, at pressen og enkelte af folketingets medlemmer i den seneste tid er gået i brechen for bevarelsen af kolonihaverne på det område, hvor den planlagte institution skal ligge, vil jeg meget gerne sige, at også jeg betragter kolonihaver som en værdifuld fritidsbeskæftigelse, men min sympati for at forbedre forholdene for vore åndssvage og gennem den nye institution være med til at integrere disse i samfundet har i alt føld overtaget hos mig, når disse forhold stilles over for hinanden.

Alt for længe har vi budt vore åndssvage at leve under vilkår, som vi i vort velstandsamfund ikke kan være bekendt. Der er her tale om en gruppe medborgere, som ikke selv er i stand til at protestere, og derfor bør der så meget des mere rådes bod på forsømmelser fra samfundets side, så hurtigt som vor økonomiske situation tillader det.

Vi vil i spænding afvente socialministerens forslag angående Irlandsvej, og vi kan vel alle være enige om, at store institutioner ikke er hensigtsmæssige, men set i relation til mange af vore øvrige institutioner inden for åndssvageforsorgen er Irlandsvej jo at betragte som en middelstor institution.

Men jeg vil gerne helt konkret spørge socialministeren, om de fremtidige planer angående byggeri inden for åndssvagefor-

sorgen ikke går ud på, at vi får endnu mindre enklaver. Jeg ved vel, at i løbet af nogle år overgår åndssvageforsorgen til de kommunale og amtslige områder, men at der sandsynligvis også i de mellemliggende år vil ske byggeri; derfor mit spørgsmål til socialministeren.

Inge Krogh (KrF):

Der er inden for den danske åndssvageforsorg 8.300 pladser, og ved en tælling, der for nylig er foregået, har man fundet, at 4.992 af disse pladser er utilfredsstillende, altså næsten 5.000 utilfredsstillende pladser ud af 8.300, og man har fundet, at af disse pladser er der 392, hvor der er klienter, der må fikseres, fordi de lever under dårlige forhold. Det vil sige, de sover i sovesale, hvor der aldrig er ro, hvor de ikke kan få deres nattesøvn; der er altid en, der hoster, eller en, der har temperaturforhøjelse, der er måske en, der får et epileptisk anfald, og det vil sige, de næste morgen er utilpasse og ikke kan fungere rigtigt. Der er intet privatliv. Jeg har gang på gang været i overfyldte opholdsstuer, hvor nogle, der er psykotiske, nødvendigvis må råbe lidt op og tale med deres stemmer, og det virker forfærdeligt på de andre, der råber „hold kæft!“ eller noget i den retning.

Det er forfærdelige tilstande, og der må hurtigst muligt gøres noget ved det. Nu ligger der altså her et projekt på 300 pladser, der er tilfredsstillende. Det er 300 pladser med eneværelser, noget, som stadig væk er såre sjældent inden for åndssvageforsorgen, og der er værelser, der egner sig for ægtepar. Dette projekt må under ingen omstændigheder standses. Det kan godt være, at 300 pladser ligger i overkanten, men det kommer ganske an på, hvordan man leder den institution; de enkelte afdelinger kan udmærket fungere som en enhed og betyde, at der netop bliver en afveksling for disse klienter, der er der: de kan besøge hinanden i afdelingerne, hvilket betyder en afveksling for dem. Man taler meget og med rette om, at man skal integrere de åndssvage i samfundet, men desværre viser det sig, at det er meget vanskeligt at gøre. Der kommer meget få besøg, specielt hos voksne klienter på åndssvageforsorgen, og der er meget få, der inviterer de åndssvage ud. Dertil kommer,